

20.05.2012 - KATECHEZA 38: JAKIE ŁASKI OTRZYMUJE BIERZMOWANY?

Bierzmowanie jako drugi sakrament wtajemniczenia chrześcijańskiego należy widzieć w związku z chrztem. Podobnie jak w Samarii, w znanej nam już scenie z Dziejów Apostolskich, kiedy Piotr i Jan modlili się, by jej mieszkańcy mogli otrzymać Ducha Św., i którzy przez włożenie rąk dopełnili i umocnili wydarzenie chrzcielne (por. Dz 8, 14 – 17).

Katechizm Kościoła Katolickiego naucza, że łaską sakramentu bierzmowania jest pełne wylanie Ducha Świętego, jakie niegdyś stało się udziałem Apostołów w dniu Pięćdziesiątnicy (por. KKK 1302). Bierzmowanie przynosi, czytamy dalej w Katechizmie: „wzrost i pogłębienie łaski chrzcielnej; zakorzenia głębiej w synostwie Bożym (...), ściślej jednoczy z Chrystusem, pomnaża dary Ducha Świętego, udoskonala więź z Kościołem”, daje łaskę wzrostu w wierze i lepszego trwania w Kościele. Dzięki temu sakramentowi bierzmowanemu udzielona zostaje specjalna moc Ducha Świętego do szerzenia i obrony wiary słowem i czynem, do mężnego wyznawania imienia Chrystusa oraz do tego, by nigdy nie wstydzić się Krzyża (por. KKK 1303).

Sakrament bierzmowania wyciska w duszy niezatarte duchowe znamię, „charakter”, który jest znakiem, że Jezus Chrystus naznaczył chrześcijanina pieczęcią swego Ducha, przyoblekając go mocą z wysoka, aby był Jego świadkiem (por. KKK 1304; por. Łk 24, 48-49).

To duchowe znamię, „charakter” sakramentu udoskonala kapłaństwo wspólne wiernych, otrzymane w chrzcie, a „bierzmowany otrzymuje moc publicznego wyznawania wiary w Chrystusa, jakby na zasadzie obowiązku”- tak przed wiekami nauczał św. Tomasz z Akwinu (por. KKK 1305). Św. Ambroży napominał, by pamiętać, że otrzymawszy duchowy znak, „ducha mądrości i rozumu, ducha rady i męstwa, ducha poznania i pobożności, ducha świętej bojaźni”, zachowywać to, co się otrzymało. Naznaczył cię Bóg Ojciec, umocnił cię Chrystus Pan i „dał zadatek” Ducha (por. KKK 1303; por. Św. Ambroży, „De mysteriis”, 7, 42).

Napełniony Duchem Świętym staje się bardziej świadomym członkiem Kościoła. To sakramentalne umocnienie Duchem Św. wyznacza każdemu chrześcijaninowi specjalne miejsce w Kościele i świecie. Jest to powołanie do odpowiedzialności za Kościół, za innych ludzi i ich zbawienie, powołanie do apostołstwa oraz odważnego wyznawania Chrystusa i jego nauki (por. KK 11).

Współcześnie rysuje się głęboka potrzeba odnowy w Duchu Św. nas samych i otaczającej rzeczywistości oraz potrzeba pogłębiania świadomości darów, zadań i owoców działania Ducha Św. w naszym życiu. Pierwszym krokiem, a zarazem znakiem naszej gotowości i otwarcia się na działanie Ducha Św. winna być modlitwa o Jego dary, o odnowienie życia oraz o prawdziwą dojrzałość w wierze, która nie boi się troski i odpowiedzialności za Kościół i ma odwagę trwać przy Ewangelii Chrystusowej